

her fra Ministrenes og Tingenes Side for at gøre den offentlige Folkeundervisning saa effektiv og frugtbringende som muligt.

Naar man nu siger, at der er ingen Trang dertil, saa er det vitterligt ikke Tilfældet for Kjøbenhavns og de større Købstæders Vedkommende; der er der overmaade Trang dertil. Paa Landet siger man, at der ikke trænges dertil, fordi Børnene faa tilstrækkelig Mad hjemme. Der er ingen fattige Børn, og derfor behøver ingen ikke at give dem noget. Det var en paradisisk lykkelig Tilstand. Jeg troede, at der paa Landet var Fattigdom og mange Børn, der ikke blive tilstrækkeligt ernærede, men nu høre vi paa en Gang, at de behøve ikke varm Middagsmad. Det kan ligge i — jeg er ikke saa meget kendt med Forholdene — at Børnene ikke kaldes bort fra Hjemmet i Middagstiden, og hvis det er Tilfældet, kunne de faa Mad hjemme, og saa behøver man jo ikke at give dem noget saadant. Men dette Lovforslags Hensigt er jo ogsaa ene at give Sogneraadene Tilladelse til, hvor der er Trang — og Sogneraadet er jo den bedste Autoritet, der kan skønne i saa Henseende, det kan hverken den ærede Indenrigsminister eller den ærede Kultusminister, som sidde i Kjøbenhavn, skønne om — at indrette Skolebespisning. Jeg maa sige, jeg synes, at vi kunne i og for sig godt gaa saa vidt i Skolevæsenets Interesse at sige, at naar Skoletiden er lagt saaledes, at den falder i den sædvanlige Middagsspisetid for Forældre og Børn, skal Skolen præstere den Middagsspisning, som Børnene ikke kunne faa hjemme. Bekostningen vil vistnok ikke blive stor. Naturligvis maatte man ordne det saaledes, at naar Forældrene have Raad til at betale for Børnene, men ikke have Lyst dertil, saa faa Børnene ingen Ting, og saa falder Ansvaret paa Forældrene; men de fattige, der ikke have Raad til at give deres Børn Mad, komme til at nyde godt af Foranstaltningen. Hvis man nu ikke vil gaa saa vidt ligefrem at paabyde denne Foranstaltning — og det er jo en Foranstaltning, der ikke er nær saa gennemgribende som mange af de Foranstaltninger, vi have truffet for Skolevæsenets Vedkommende, og ved hvilke man har lagt Pres paa Sogneraadene og tvunget dem til Udgifter, som de maaske meget nødig vilde gaa til, men som vare i Skolens Interesse — altsaa, hvis man nu ikke vil gaa saa vidt, hvad kan man saa have imod, at man overlader til Sogneraadet, naar det mener, at der er Trang i Sognet, og Kommunens Beboere anbefale det, at indrette

Middagsbespisning? Det maa saa blive Sogneraadets Sag at afgøre, hvorledes det hele skal indrettes. Der er sagt i det andet Ting, at det var en noget vidtløftig Historie, der skulde anskaffes Knive, Gaffer, Tallerkener o. s. v. Jeg antager imidlertid, at Sogneraadet nok vil finde ud af det. Det indretter et Køkken i Skolen, hvor den simple Mad kan laves, som er nødvendig. Sogneraadet kommer nok ud af det, og kan det ikke overkomme det, findes der nok en human Proprietær i Nabolaget, der vil gøre sig en Fornøjelse af at indrette et Skolekøkken, saaledes at Sogneraadet let kommer over den Ting. Sogneraadet kan naturligvis tillige bestemme, om Maden skal ydes gratis over hele Linien, eller om nogle skulle give fuld Betaling, medens andre ere fri for at betale. At forlange, saaledes som den ærede Minister gjorde, at der skal fastsættes bestemte Kriterier i Loven, saaledes at Sogneraadet skal være bundet i sit Skøn, synes jeg ikke, der er Grund til, og det kan man heller ikke gøre undtagen i ganske almindelige Udtryk, som ikke ville nytte det allermindste.

Den Indvending, som den ærede Minister havde mod Forslaget, knyttede sig navnlig til det, som staar i § 2, at Sogneraadet, naar samtlige Medlemmer i 2 paa hinanden følgende Møder vedtage det, kan bestemme Skolebespisning, uden at Amtsraadets Samtykke dertil er fornødent. Saa vidt jeg forstod, begyndte den ærede Minister med at oplæse en Skrivelse, som havde staaet i Udvalgets Betænkning i det andet Ting fra Indenrigsministeren — det er formodentlig den ærede Ministers Forgænger —, som sagde, at Ministeren turde ikke sige, om der udkrævedes Amtsraadets Samtykke til noget saadant eller ej. Jeg tillader mig nu at spørge den ærede Minister, hvorpaa han støtter det, at et Sogneraad for enten at oprette en Skolebespisning for kortere eller længere Tid eller for at yde et Bidrag til en Forening, som vil paatage sig Skolebespisningen, skal have Amtsraadets Samtykke. Jeg formoder, at det maa være paa Loven af 6te Juli 1867 § 26. b. Der staar: „Amtsraadets Samtykke fordres til, at Kommunen paatager sig en vedvarende Forpligtelse, som ikke ifølge Lovgivningen paahviler samme.“ Hvis Kommunen indretter en Skolebespisning, overtager den imidlertid ikke derigennem en vedvarende Forpligtelse. Finder den, at Skolebespisningen bliver for kostbar, eller at den ikke er hensigtsmæssig, kan den lade den falde næste Aar,